

Cortázar olvasása után

Magad mellé feküdtél, oda, ahova már
a becsempészett léptek is mindig belépnek,
amikor az éjjel lélegzetet vett. Első ízben.
Valaki az ágy másik oldalát melengette
és várt, miközben a nap és a hold
széjjelosztotta a fájdalmat, mint a magvakat.
Nehéz a dolgok elől elmenekülni,
melyeket számodra a nők jegyeztek le.
Egy közülük majd mindig a közeledben lesz,
és rád vár, felismerhetetlen alakként
az éjjeledben, vagy már késő lesz számára a felismerés.
Amikor az éjjel majd másodsorra fog lélegzetet venni,
a sötétség csókjait magvaidra
helyezi, és hagyni fogja,
hogy szárba szökkenjen egy harmadik életbe.

Néha lehangy engem

A nő, akit megszólítok, nem
mindig az a nő, akivel találkozom.
Néha lehangy engem, és aztán idegenül
hangzanak a szavak, és idegenként szólok
hozzád, de nem akarom, hogy így szeress.

A nő, akit megszólítok,
a hókupacokban reménykedik néha,
hogy megmaradnak, és mint fény a sötétben
szétzúzzák a higgadt távolságokat.

És néha szeretném tágasabbá tenni
szűk teremtet, és más dolgokkal is
betölteni azt, átfesteni a falakat,

kinyitni, majd becsukni az ajtót, huzatot csinálni.
Kirázni a régi szőnyeget,
a szárnyatlan lepkéket, az ének nélküli madarakat,
visszajuttatni az életbe, a színes tükrökbe.
Aztán leülni a pamlagra,
kávét inni, a lerakódott dolgok közt kutakodni,
újabb lepkéket szabaddá tenni,
hogy a friss szellő taktusára
száradnának meg a szempillák, amiket
néha a hatalmas megvalósulatlan eszmékbe
mártunk bele, az el nem mosolyodott mosolyba s emlékekbe.

A nő, akit megszólítok,
nem mindig az a nő, akivel találkozom,
néha helyes irányba fordul,
és akkor tudod, hogy itt marad.

Csendélet

Amikor a hegedű bezárult a koporsóba,
puha anyaggal betakarva,
az akvarellpapíron
két szín talált egymásra,
és átömlöttek egy másfajta vágyba.

A nyár kinyújtózott a turistákkal
telt partok felett,
akik a lábaikat álmosan vonszolták.
A nap fényétől megvakulva a csendes, üveges
égboltra kirajzolódott nyílást követem.

Hogy átlépjem a határt,
a hangok színbe való átömlésére
lenne szükségem, egyre kevesebb árnyra
s a föld átcsempészett nyelvére.

LUCIJA STUPICA (1971, Šmarja pri Jelšah) a ljubljanaei Építészeti Egyetemen végzett. Önálló szabad művészként él.

Verseskötetei: *Homlok a napon* (Čelo na soncu, 2000), *Szélkergetés* (Vetrolov,